

ΜΑΝΩΛΙΤΟ ΤΥΛΑΚΙΑΣ

ΕΛΒΙΡΑ ΛΙΝΤΟ

ΚΑΗΜΕΝΕ

ΒΙΒΛΙΟ
2

ΜΑΝΩΛΙΤΟ

Εικονογράφηση **Εμίλιο Ουρπερούα**

Μετάφραση **Κλεοπάτρα Ελαιουτριβιάρη**

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΕΛΒΙΡΑ ΛΙΝΤΟ

ΚΑΗΜΕΝΕ ΜΑΝΟΛΙΤΟ

ΒΙΒΛΙΟ
2

Μετάφραση
Κλεοπάτρα Ελαιουριβιάρη

Εικονογράφηση
Εμίλιο Ουρπερούαγα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Μανολίτο Γυαλάκις – 2

Elvira Lindo, *Καημένε Μανολίτο*

Τίτλος πρωτοτύπου: *Pobre Manolito*

Μετάφραση: Κλεοπάτρα Ελαιοτριβιάρη

Εικονογράφηση: Εμίλιο Ουρμπερουάγα

Προσαρμογή εξωφύλλου ελληνικής έκδοσης: Νίκη Αντωνακοπούλου

Διορθώσεις: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

DTP: Κωνσταντίνος Καπένης

Copyright© Elvira Lindo 1995, 2014 και Seix Barral, S. A. 2014

Copyright© για την εικονογράφηση Emilio Urberuaga 1995, 2014

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2020

Πρώτη έκδοση στα ισπανικά από τις εκδόσεις Seix Barral, S. A.,

Βαρκελόνη, Φεβρουάριος 2014

Παλαιότερη μετάφραση της σειράς Μανολίτο Γυαλάκις,

με εικονογράφηση από τον Εμίλιο Ουρμπερουάγα, κυκλοφορούσε

από τις εκδόσεις Πατάκη από το 1998 ως το 2005.

Πρώτη αναθεωρημένη έκδοση στην ελληνική γλώσσα

από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Απρίλιος 2021

ΚΕΤ Γ879 ΚΕΠ 214/21 ISBN 978-960-16-8718-6

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213.

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Το βιβλίο αυτό είναι αφιερωμένο
στον πολυαγαπημένο μου γιο Μιγέλ,
για όλες τις ιδέες που μου έδωσε
για να γράψω αυτές τις ιστορίες,
και στην ανιψιά μου Πατρίθια,
που τόσες φορές μού μετέδωσε
τον ενθουσιασμό της για τον ήρωά μου.
Και στους δυο, επειδή ξεχειλίζουν
από χαρά και τρυφερότητα,
όπως και ο Μανολίτο Γναλάκιας.
Μακάρι το βιβλίο αυτό να τους βοηθήσει
να μην ξεχάσουν αυτά τα χρόνια
που είναι ακόμα παιδιά.*

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Αυτή είναι μόνο η αρχή	11
Ο καλός, ο άσχημος και ο κακός	17
Ένα θανατηφόρο λάθος	30
Βάσανα με παρέα	40
Νικητές και νικημένοι	49
Τα γουρουνάκια	59
Το φαινόμενο κλασίμπο	68
Ήσυχη συνείδηση.	76
Το μωλό δεν είναι καλαφλό.	88
Το αγαπημένο κορίτσι της Ισπανίας	99
ΣούπερΜαν-ολίτο	110
Η θεία Μελιτόνα.	119
Η θεία Μελιτόνα: η επιστροφή	131
Η συμμορία των Βρομοπόδαρων.	145
Η Μπόνι.	155
Η Μπόνι πάει σχολείο	165
Ένα αθώο ψεματάκι	174
Σημείωση	199

Αυτή είναι μόνο η αρχή

ΝΑ ΜΕ ΠΑΛΙ. Είμαι ο Μανολίτο, ο ίδιος από ένα βιβλίο που το λένε Μανολίτο Γυαλάκιας. Είναι κάτι τύποι που νομίζουν ότι ξέρουν τα πάντα για τη ζωή μου μόνο και μόνο επειδή διάβασαν εκείνο το βιβλίο. Βασικά, υπάρχουν πολλοί τύποι στον πλανήτη Γη που περνιούνται για πολύ έξυπνοι. Ο παππούς Νικολάς λέει ότι η ζωή μου θα μπορούσε να γεμίσει ολόκληρες εγκυκλοπαίδειες· και δεν το λέει επειδή είναι παππούς μου, το λέει επειδή είναι αλήθεια. Στα οκτώ χρόνια που ζω στην υδρόγειο σφαίρα αυτού του κόσμου (του παγκόσμιου κόσμου) μου έχουν συμβεί τόσα πράγματα, που δε θα προλάβαινα να τα διηγηθώ τα επόμενα ενενήντα δύο χρόνια· και λέω ενενήντα δύο επειδή εγώ, αν

μπορούσα να διαλέξω, θα μου άρεσε να πεθάνω εκατό χρονών· δεν αξίζει τον κόπο να πεθάνεις νωρίτερα. Όπως λέω και στον παππού μου:

«Το να πεθάνεις στα ογδόντα εφτά δε λέει, παππού, πεθαίνεις στα εκατό και είσαι βασιλιάς, με δυο μηδενικά νααααα, σαν κορόνες στο κεφάλι σου».

Δεν μπορώ να καταλάβω αυτούς τους τόσο σημαντικούς ανθρώπους που κάθονται να γράψουν τα απομνημονεύματά τους όταν είναι γέροι και τους βγαίνει μόνο ένα βιβλίο με 357 σελίδες. Ένα θα σου πω: εγώ είμαι μόνο οκτώ χρονών και εμένα σε 357 σελίδες δε χωράει η ζωή μου, με τίποτα. Άρα θα πρέπει να γράψω βιβλία και βιβλία και βιβλία για να πάρεις μια ιδέα για το τι πραγματικά συμβαίνει στη ζωή μου: Ο Μανολίτο αγοράζει μια φόρμα, Το Βλαμμένο έχει όνομα, Τα ανέκδοτα του Μανολίτο, Ο Μανολίτο στη Νέα Υόρκη. Καλά, αυτό το τελευταίο είναι βιβλίο επιστημονικής φαντασίας, γιατί εγώ στη Νέα Υόρκη δεν πρόκειται να πάω ποτέ· είναι μια παράδοση που έχουμε στην οικογένειά μου, να μην πηγαίνουμε ποτέ στη Νέα Υόρκη· είναι σχεδόν τόσο παλιά όσο και το ότι τρώμε δώδεκα ρώγες σταφύλι μόλις αλλάξει ο χρόνος την Πρωτοχρονιά ή το ότι χορεύουμε κόνγκα στα πανηγύρια του Καραμπαντσέλ. Μέχρι εκεί που μπορώ να γνωρίζω τους προγόνους μου, κανείς

τους δεν πήγε στη Νέα Υόρκη, και δε νομίζω ότι εγώ θα είμαι ο πρώτος, γιατί στα οκτώ χρόνια της ζωής μου σε αυτόν τον πλανήτη δεν υπήρξα πρώτος σε τίποτα: ρώτα την κυρία μου, την κυρία Ασουνθιόν, που με χαρακτήρισε όταν τέλειωσε η σχολική χρονιά: «κλασικό, συνηθισμένο αγόρι». Αλλά δε θέλω να προδώσω το τέλος του βιβλίου, δε θα γίνω εγώ σαν τον Αντάρα, που πάει να δει μια ταινία τρεις μέρες πριν από σένα για να σου πει το τέλος και να σου τη σπάσει. Είναι κλασική πλάκα του κολλητού μου (κι ας είναι ένας βρομύλος προδοτής).

Στο βιβλίο αυτό θα βρεις μερικές από τις περιπέτειες που μου συνέβησαν τους τελευταίους μήνες, και είναι τόσο πάρα πολλά τα πράγματα που γίνονται κάθε μέρα στη ζωή μου, που δυσκολεύτηκα πολύ να αποφασίσω ποια να σου διηγηθώ. Και το κακό είναι πως όλοι ήθελαν να κάνουν παρεμβάσεις:

Ο Γιχάντ μού είπε ότι, έτσι και δεν έβγαζα την περιπέτεια με τη σφυρίχτρα, θα λογαριαζόμασταν κάποιο απόγευμα στο Πάρκο του Κρεμασμένου.

Η Σουσάνα Βρομοβράκα μού ζητούσε κάθε μέρα ένα κεφάλαιο ολοδικό της:

«...Κι όχι όπως στο άλλο βιβλίο, που είπες μόνο αυτό για το βρακί μου, εξυπνάκια» μου είπε.

Η Λουίσα, η αποκάτω, δεν ήθελε να πω την ιστο-

ρία με τα γουρουνάκια, αλλά, επειδή κατά βάθος τής άρεσε πολύ, μου πρότεινε σ' εκείνην και στον Μπερναμπέ να βάλω ψευδώνυμα. Τελικά το ξέχασα και εμφανίζονται με τα κανονικά τους ονόματα. Η μαμά μου είπε:

«Να δούμε τι επιπτώσεις θα έχει το βιβλιαράκι στη γειτονιά».

Το Βλαμμένο, καθώς προς το παρόν είναι αναλφάβητο, έχει μία μόνο εμμονή: να εμφανίζεται συνέχεια στα σκίτσα. Έτσι, θα πάρει το βιβλίο, θα δείχνει τα πορτρέτα του με την πιπίλα του (γεμίζοντας τα φύλλα με σάλια) και θα λέει:

«Εγώ».

Και θα περνάει τις σελίδες μέχρι να ξαναβρεί τη ζωγραφιά του. Όταν μάθει να διαβάζει, θα απαιτήσει να γίνει πρωταγωνιστής. Ότι στοίχημα θες.

Η μαμά του Αρτούρο Ρομάν πήρε τηλέφωνο τη μαμά μου για να της πει:

«Παρόλο που είναι τόσο καλός φίλος του Μανολίτο ο Αρτούρο μου, την προηγούμενη φορά ο καημένος μόνο μια φράση είπε».

Ο Αντάρας μού ομολόγησε τις προάλλες ότι μετά από πολλή σκέψη κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα κομμάτια που είναι πραγματικά άπαιχτα είναι εκείνα που εμφανίζεται αυτός.

«Σ' το λέω απ' την καρδιά μου» μου είπε βιά-

ζοντας το χέρι του στη δεξιά μεριά (η ανατομία του ανθρώπινου σώματος δεν είναι το δυνατό του σημείο).

Ο ιδιοκτήτης του μπαρ Το Στραβοπάτημα μου ζήτησε να μην πω ότι πέρσι δηλητηρίασε το μισό Άνω Καραμπαντσέλ με μια ληγμένη ρώσικη σαλάτα· γι' αυτό κι εγώ το κεφάλαιο εκείνο θα το φυλάξω για να τον εκβιάζω πότε πότε.

Οι μόνοι που δε διαμαρτυρήθηκαν και δε ζήτησαν τίποτα ήταν ο μπαμπάς μου (ξέρω όμως ότι είναι πολύ ευχαριστημένος επειδή στο βιβλίο αυτό κάνει μπόλικες εμφανίσεις) και ο παππούς μου, που, όταν είδε ότι δεν έλεγαν να με αφήσουν σε ησυχία πότε οι μεν και πότε οι δε, μου είπε:

«Εσύ τη δουλειά σου, Μανολίτο· αν θέλουν να βγουν σε βιβλίο, να γράψουν δικό τους».

Αυτό έκανα κι εγώ λοιπόν, έκανα τη δουλειά μου, γι' αυτό είμαι εγώ εκείνος που διηγείται αυτές τις ανατριχιαστικές ιστορίες.

Α, να μην το ξεχάσω: θέλω να ευχαριστήσω τον Πακίτο Μεδίνα, που μου διόρθωσε τα ορθογραφικά λάθη. Είχε προσφερθεί να μου τα διορθώσει η κυρία Ασουνθιόν, αλλά δεν είχα καμία όρεξη να μου κοπανάει πόσο γαϊδούρι είμαι· άσε που, έτσι και δώσω το βιβλίο στην κυρία, βάζω στοίχημα ότι θα του αλλάξει τα φώτα. Μικρή γοργόνα θα μου το κάνει. Είμαι σίγουρος ότι ο Πακίτο Μεδίνα δε θα

παι ποτέ σε κανέναν ότι χρειάστηκε να μου διορθώσει 325 λάθη.

Ακολουθεί ο δεύτερος τόμος της μεγάλης εγκυκλοπαίδειας της ζωής μου. Κάνε χώρο στη βιβλιοθήκη σου, γιατί αυτή είναι μόνο η αρχή.

Ο καλός, ο άσχημος και ο κακός

ΔΕ ΦΑΝΤΑΖΕΣΑΙ κατσάδα που έφαγα· ακόμα τρέμουν τα πόδια μου. Και δεν ήταν μόνο η κατσάδα· η μαμά μου μου έβαλε τη φοβερότερη τιμωρία στην ιστορία του ροκ εντ ρολ. Ενώ μου πετούσε ουρλιάζοντας όλους τους εξευτελισμούς που έπρεπε να υποστώ εκείνο το Σαββατοκύριακο, της είπα:

«Συγγνώμη, μπορείς να τα λες πιο αργά για να τα σημειώσω σε ένα χαρτί;».

Και η μαμά μου ούρλιαξε ακόμα περισσότερο, παραπάνω δεν έχει, για να πει:

«Πουλάει και πνεύμα αποπάνω!».

Έτσι είναι η μαμά μου, έχει μια αλαζονεία. Σημείωσα την τιμωρία μου σε ένα χαρτί και έστειλα τον παππού μου τον Νικολάς να βγάλει φωτοτυπί-

ες, για να βάλω ένα αντίγραφο σε όλα τα στρατηγικά σημεία του σπιτιού μου, τα σημεία που επισκέπτομαι πιο συχνά: την τουαλέτα, το ψυγείο, την τηλεόραση και τον καναπέ. Δεν μπορούσα να ρισκάρω να ξεχαστώ τα αντίποινα της μαμάς μου μπορεί να είναι τρομακτικά· δεν την ξέρεις καλά.

Ιδού η τιμωρία μου:

1. Δε θα δεις τηλεόραση όλο το Σαββατοκύριακο. Και δε θα ρωτάς συνέχεια: «Και τώρα τι να κάνω;».
2. Δε θα φωνάζεις το Βλαμμένο «Βλαμμένο» (το Βλαμμένο είναι ο μικρός μου αδερφός). Και δε θα ρωτάς συνέχεια: «Μπορεί κάποιος να μου πει πώς λένε το Βλαμμένο;».
3. Δε θα πας με τους φίλους σου στο Πάρκο του Κρεμασμένου.
4. Δε θα πάρεις χαρτζιλίκι για δυο βδομάδες.
5. Θα τρως λαχανικά χωρίς να λες «Τι αηδία».
6. Θα βοηθάς στο στρώσιμο και στο μάξιμο του τραπεζιού.
7. Δε θα κρύβεις τη μασέλα του παππού.
8. Δε θα ζητάς ανταλλάγματα για να βρεις τη μασέλα.
9. Θα πλένεις τα πόδια σου κάθε βράδυ.
10. Δε θα τρως κρουασάν με κακάο μέχρι νεοτέρας.

Όταν διάβασε ο παππούς μου αυτές τις δέκα εντολές, μου ψιθύρισε στο αυτί, για να μην ακούσει η μαμά μου:

«Μανολίτο, εγώ στη θέση σου θα προτιμούσα να πάω στη φυλακή».

Στη φυλακή... Πόσο κοντά στη φυλακή ένιωσα εκείνες τις μέρες! Αυτές τις φυλακές που λέει η κυρία μου, η κυρία Ασουνθιόν, πως θα 'πρεπε να υπήρχαν για παιδιά όπως εμείς, τα παιδιά τα ξεδιάντροπα.

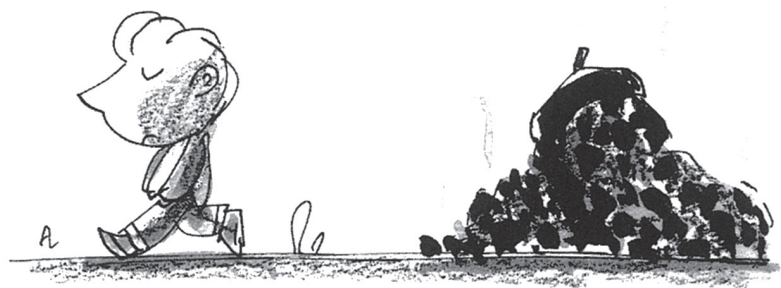
Εμένα θα μου άρεσε να έχω έναν φύλακα-άγγελο από αυτούς που λέει η Λουίσα ότι είχαν τα παιδιά τα παλιά τα χρόνια και που αυτός ο φύλακας-άγγελος τα έβγαζε κάθε φορά από κάθε δύσκολη θέση στη ζωή τους (η Λουίσα είναι η γειτόνισσα η αποκάτω μας). Λέει η Λουίσα ότι τα παλιά τα χρόνια κάθε παιδί είχε τον αόρατο φύλακα-άγγελό του στο σβέγκο και, όταν, για παράδειγμα, πήγαινε ένα αυτοκίνητο να πατήσει ένα παιδί, ο φύλακας-άγγελος έκανε το αυτοκίνητο να πέσει πάνω σε ένα δέντρο την τελευταία θανάσιμη στιγμή, για να μπορέσει το παιδί να συνεχίσει τον δρόμο του χαρούμενο μέσα στη μέση της λεωφόρου. Και, για παράδειγμα, άλλο παράδειγμα: περπατούσε εκείνο το παιδί στην εξοχή και ξαφνικά ξεσπούσε μια τρομερή καταιγίδα και μια δολοφονική αστραπή ήταν έτοιμη να πέσει πάνω στην πλάτη του παιδιού, αλλά τότε ένας

καλοσυνάτος αγρότης έμπαινε ανάμεσα στην αστραπή και το παιδί, κι ενώ ο αγρότης ψυχορραγούσε κατάχαμα, το παιδί συνέχιζε ανέμελο τον δρόμο του, χωρίς να καταλάβει τίποτα και χωρίς να τον ευχαριστήσει, επειδή όλα είχαν γίνει πίσω από την πλάτη του. Κι όλα αυτά χάρη στη δουλειά του φύλακα-άγγελού του, που, για να λέμε και την αλήθεια, με ένα τέτοιο παιδί θα ήταν ο καημένος στα πρόθυρα να πάθει έμφραγμα του μυοκαρδίου.

Ο φύλακας-άγγελος ήταν κάτι σαν Σούπερμαν. Αλλά αντί για κάπα είχε φτερά, γιατί δεν τον έλεγαν φύλακα-ΑΓΓΕΛΟ για το τίποτα! Τώρα πια, στις μέρες μας, δεν κυκλοφορεί αυτός ο άγγελος: δεν είναι πια της μόδας. Εγώ τουλάχιστον δεν ένιωσα ποτέ κανέναν να με προστατεύει πίσω απ' την πλάτη μου, ούτε και κανένα άλλο παιδί του Άνω Καρμπαντσέλ, αν και πολύ θα τον χρειαζόμουνα, αφού μια ζωή όλο πάω και μπλέκω.

Πόσο θα μου άρεσε να με είχε προειδοποιήσει αυτός ο άγγελος για τον χαμό που θα γινόταν έτσι και άκουγα τον Γιχάντ τον τσαμπουκά. Θα ξεκινήσω τη συγκλονιστική μου ιστορία από την αρχή του σύμπαντος κόσμου μου:

Τις προάλλες, εκεί που παίζαμε με τον Αυτάρα με ένα σκαθάρι κοπριάς που είχαμε βρει στο Πάρκο

του Κρεμασμένου, έρχεται ο Γιχάντ, ο τσαμπουκάς της γειτονιάς, και μας λέει:

«Ενώ εσείς κάθεστε εδώ και σας δουλεύει το σκαθάρι, εγώ λήστευα τον φούρνο της κυρίας Πορφίρια».

Ο φούρνος της κυρίας Πορφίρια είναι ο πιο διάσημος στο Άνω Καραμπαντσέλ: οι σπεσιαλιτέ της είναι τα ληγμένα γιαούρτια και η σάπια μορταδέλα. Σου συνιστώ να έρθεις κάποια μέρα να τα δοκιμάσεις. Στην οικογένειά μου δεν μπορούσαμε πια να φανταστούμε τη ζωή μας χωρίς αυτές τις λιχουδιές.

Αλλά, στο θέμα μου, ο Γιχάντ είπε «λήστευα» και, για να το αποδείξει, πάει ο τύπος και βγάζει από τις τσέπες του τσίχλες, γλειφιτζούρια, καραμέλες-που-λιώνουν-στο-στόμα-όχι-στο-χέρι και ένα μπογικάο, το αγαπημένο μου κρουασάν με γέμιση κρέμα κακάο. Είπε ακόμα ότι είχε συνειδητοποιήσει ότι η ληστεία ήταν πολύ καλή φάση και ότι δεν είχε σκοπό να πληρώσει σε κανένα μαγαζί έως ότου μεγαλώσει αρκετά για να έχει κάρτα Visa. Είπε ότι ήταν άπαιχτο να πληρώνεις με κάρτα, αλλά ότι το να πληρώνεις με κέρματα ήταν παλιοημερολογίτικο και κίτσαρτσια.

Έτσι το είπε, με αυτές τις λέξεις. Ο Αυτάρας κι εγώ τον ακούγαμε με το στόμα ορθάνοιχτο. Εγώ ήξερα από τον παππού μου ότι δεν πρέπει να κλέβουμε, ούτε να κάνουμε κακό στην ανθρωπότητα, αλλά, φυσικά, όταν σου έρχεται ένας τύπος που βλέ-

πει τα πράγματα τόσο ξεκάθαρα, εεε, εντάξει, δεν είσαι και από πέτρα. Κι έτσι, δώσαμε ραντεβού για την επόμενη μέρα, την ίδια ώρα, στο ίδιο μέρος· το ραντεβού της δολοφονικής σπείρας ήταν:

Πάρκο του Κρεμασμένου, στις 17:00

Και γιατί στις 17:00 και όχι στις 18:00, θα αναρωτηθούν αρκετοί αναγνώστες: γιατί εκείνη την ώρα όλα τα παιδιά από όλα τα σχολεία της γειτονιάς μου πλημμυρίζουμε τον φούρνο της κυρίας Πορφίρια, για να την κάνουμε, όπως λέει η μαμά μου, εκατομμυριούχο με όλες εκείνες τις σαχλαμάρες που αγοράζουμε.

Το σχέδιό μας ήταν να εκμεταλλευτούμε την ώρα που ο φούρνος ήταν «σφίγγα» στον κόσμο, για να μπορέσουμε να δράσουμε μέσα στον μεγάλο πανικό.

Την επόμενη μέρα, τη μέρα Λάμδα (Λ όπως Ληστεία), ένα τέταρτο πριν από τη συμφωνημένη ώρα, ήμασταν ήδη και οι τρεις στο φανάρι του Πάρκου του Κρεμασμένου για να οργανώσουμε τις τελευταίες λεπτομέρειες του σχεδίου Πι (Π όπως Πορφίρια). Η αλήθεια είναι ότι δε μοιάζαμε καθόλου για ληστές. Δεν είναι εύκολη υπόθεση να μεταμορφωθείς από παιδί-μάλαμα σε επικίνδυνο εγκληματία. Σηκώσαμε τους γιακάδες των μπουφάν μας για να δώσουμε μια αγριάδα στην όψη μας.